

раходчета, които минаваха пълни със стоки и пътници. Всеки диреше, всеки чакаше нещо от живота. А често го постигаше тъкмо обратното на това, което е жадувал.

Понякога човек проклинаше злата си съдба. А не знаеше, че тя му носи най-светлия жребий.

България имаше нужда от безсмъртните песни на един голям поет.

Песни, които той съчиняваше през дългите безсънни нощи, когато цигулката му беше единичен другар. Една каца със захар и сандъче чай, изписани от Цариград, го ободряваха. Защото никога през целия си живот Добри не сложи в устата си капка спиртно питие.

Родината го беше посрещнала тъй, както го беше изпратила. Съвсем близо до Сливен, когато дружината пътници бяха вече преминали опасния Хамбаски проход, внезапно няколко разбойници, въоръжени с пушки, ги бяха нападнали, прерязали въжетата на самарите и обрали всичко по-ценно, което намерили в товарите. Претърсили джобовете и поясите им, като взели всички пари до последното петаче. А понеже намерили в сандъците на Чинтулов само книги, разхвърляли ги и от яд му ударили няколко плесници. Не смъкнали дрехите от гърба му само защото били „европейски“ и не могли да им послужат за нищо.

Сливен посрещна прочутия си сънародник със смесени чувства. Някои с парливо любопитство, други с искрен възторг, трети с тайна неприязън. Нима този угледен, любезен момък, облечен с изящни дрехи, еднакво учтив към всички, бедни и богати, който говореше с даскали, духовници и първи търговци като равен по знание и положение, нима беше заминалият преди толкова време